

Časopis 54. Loutkářské Chrudimi

VAHADLO 1.

číslo 1

pátek 1. července 2005

čtete na straně 2

čtete na straně 8

čtete na straně 7 a 8

ZAČINÁ 54. LOUTKÁŘSKÁ CHRUDIM!

Trvalo to dlouhých 53 let, ale dočkali jsme se! Ano, začíná 54. Loutkářská Chrudim - svátek všech marionet, maňášků, javajek, manekýňů, tyčových, totemových, papírových, kartónových a nevím ještě jakých loutek a loutkářů. I letos uvidíme to nejlepší, co za poslední rok v českém amatérském loutkovém divadle vzniklo, a abychom se v tom dění všichni lépe orientovali, budeme pro Vás, tak jako každý rok, ovšem pod novým názvem „Vahadlo“, připravovat časopis Loutkářské Chrudimi. My - tedy redakce - ve složení: Dominika Špalková (jinak též učitelka literárně-dramatického oboru

ZUŠ Trutnov a dramaturg letního kina v Hradci Králové), Michal Drtina (jinak též divadelní fotograf a manažer internetových novin www.mojenoviny.cz), Petr Vydra (jinak též divadelní dramaturg a moderátor rozhlasové stanice Classic FM) a Tomáš Komárek (jinak též ředitel ZUŠ Trutnov a učitel liter.-dram. oboru).

Možná by bylo dobré říci pár slov o novém názvu. Právě totiž sedím v učebně literárně - dramatického oboru a před sebou vidím tři pozoruhodné loutky: nohy - dvě krabice od polotučného mléka, tělo - krabice od polotučného mléka, kůle - dvě

trubičky, ruce - na dvou šňůrách visí král sýrů Hermelín, hlava - kosmetické kapsníky Deluxe, uši - Veselá kráva s nivou. A tak si říkám, jestlipak ty děti, které si s těmi obludkami hrají, vůbec vědí, co je to vahadlo? Takže pro vás, milé děti, ale vlastně nejenom pro vás, nýbrž pro všechny, kdo nevíte, co je to vahadlo: vahadlo je takové zařízení, které držíte v ruce, když si hrajete s Hurvínkem. Je to to dřevěný, jak z toho třetí drát do hlavičky Hurvínka a visí nitě na nožičky a na ručičky (které se pořád zamotávají a jsou jenom na obtíž). Pokud máte Hurvínka s koulečkami oč-

ma, tak tam bude ještě jedna nebo dvě nitě navíc (podle stavu opotřebovanosti). V případě Hurvínka za 39,- Kč je to možná vůbec nejlepší bez vahadla, ale jinak to bez vahadla prostě nejde. Bez vahadla loutka nechodí, nekleká, nelehá, neskáče, nekouše ani nemrká; bez vahadla je prostě každý správný loutkář nešťastný. (S výjimkou divadla DNO). Takže už jistě tušíte, proč se jmenujeme Váhadlo – ano, protože to bez nás nejde!

Teď chvíli vážně: název Váhadlo se nám líbil i proto, že by tento zpravodaj měl být místem pro uvažování nad tím, co uvidíme, místem „vyváženého zpravodajství“, jak s oblibou slyšíme v médiích, místem úvah zkušených porotců i vás – diváků a herců. Proto chceme na každé představení shromáždit co možná nejvíce různých úhlů pohledu. Z toho důvodu jsme zavedli i jednu novinku - tzv. stínovou porotu, složenou ze zkušených loutkářů i loutkářek, jejichž identitu odhalíme v závěru festivalu. Tito stínoví porotci budou mít v každém čísle prostor pro vyjádření svých názorů na jednotlivé inscenace (abychom dostali principu vyváženosti, rozdělí se pokaždé stínoví porotci na ty, kteří budou sledovat klady a na ty, kteří budou sledovat záporné té které inscenace). Jakožto zkušení praktici tak budou svými postřehy tvořit jakousi protiváhu k názorům odborné poroty. Krom toho si ve Váhadle budete moci přečíst spoustu zajímavých rozhovorů, reportáží, recenzí, fejetonů, možná se poznáte na některé z fotek – inu, neváhejte a bez váhání kupujte každý den Váhadlo!

Za naši redakci přejí všem účastníkům hezkou letošní Chrudim, plnou vyvážených zážitků s časopisem Váhadlo!

Tomáš Komárek

„ŠALOM ALEJCHEM - MIER S VAMI“

Včera jsme ve velkém divadle viděli představení „Šalom alejchem“ slovenského divadla jednoho herce a několika loutek. Vše od scénáře až po interpretaci vytvořil Ivan Martinek (na motivy románu Šolema Alejchema „Tojvie dvává dcery“). Slovo interpretace je tu asi zvláště důležité, protože v sobě zahrnuje jak převod látky na jeviště, tak i herecký výkon. Ivan Martinek ten příběh nese. Ony události jsou svým způsobem jeho zážitkem, o který se dělí. I se všemi nuancemi toho sdělování nám a sdílení s námi. Některé události mají více důvěrný charakter a nejsou právě k chlubení a Ivan Martinek tedy sám různě nese a snáší to, co vypravuje. Něco je mu poněkud příliš na tělo a nevzpomíná na to s radostí. Je to jeho příběh. To je asi na tom to nejpůsobivější. Ten příběh je v něm neustále celý jako jakási temná hladina, ze které tu a tam něco vyplave a spojí se s tím ostatním v celý osud Tojvieho a jeho dcer a ženy a nápadníků. Ty má jako loutky kolem sebe. Při tom ve svých 'dialogích' s nimi a v hovorech k nim občas použije také dialogičnosti, která snad k tomu židovskému náleží (ale nejsem moc povolán to rozebírat). Je to trochu jako u Hugo Haase, který si také leckdy vystačil sám, ačkoli měl živé partnery a ne loutky. Martinek stejně jako

Haas dokáže svého partnera okomentovat, poodstoupit ze situace a zase se do ní vrátit, aniž u toho ztratí charakter své postavy. Ta zvláštní duálnost existence, nejen rozdvoušená na sebe a loutku, ale i na sebe a sebe, či komentář vnitřního partnera ale zveřejněný, je tedy vlastní oběma, jak Martinkovi tak Haasovi, jehož jsem tu použil za příklad nejen pro židovský původ. Samozřejmost Martinkovi existence na jevišti ještě podtrhuje to civilní jakoby podhozené nezdůrazněné plnění židovských rituálů. Připadáme si trochu jako vskutku pozvání, abychom z rohu místnosti sledovali slavení šábese v židovské rodině. Inscenace ožívá i existencí loutek, kterou Martinek půvabně a s mnohými finesami rozehrává. Dbá na detail a správnou chvíli i na načasování akcí a vět. Je pravda, že když s loutkami prožije už velkou část představení a na chvíli si od nich jakoby odpočine, připadá, alespoň mně, to jeho bytování na jevišti trochu opuštěné a prázdnější ve srovnání se scénami společnými. Výsledný dojem však určitě je, že tu vzniklo představení, do kterého autor a protagonista v jedné osobě investoval mnoho práce a tak i v případě, kdy by se nezáročila tak, jak jsme viděli, by bylo třeba ji ocenit. (rozhovor na straně 6.)

Petr Vydra

KRAJSKÁ PŘEHLÍDKA HRADEC KRÁLOVÉ

Cirkus

Divadlo DNO společně s Ďapinou z Městka Trnávky vytvořili ve svém novém cirkusovém stanu inscenaci Cirkus. Inscenace nabízí divákovi skvělou zábavu a vtípnu, nesmírně fantazijní podívanou s množstvím skvělých scénografických a loutkářských nápadů, gagů, situačního humoru, obsahuje prvky grotesknosti. Ale nejen to. Je také emotivním příběhem z cirkusového prostředí. Cirkus je prostor pro bizarní postavy, podiviny, zvláštní osoby, tajemné ženy, lidí různých národností, spletené jazyky. Inscenace nese hořké vyznění smutku za dávnou slávu cirkusů a za cirkusovým uměním. Inscenace dýchá odkazem na postavy a nálady z filmů Federica Felliniho. V režii Jiřího Jelínka je to cirkus, kde se již nic a nikomu nedaří, jen fámme fatale odstartuje, završí a je hybatelkou hemžení dávno vyčerpěného umění a také hybatelkou závěrečného symbolického zranění všech postav a smrti některých. Kostýmy podtrhují a dotvářejí jednotlivé postavy v jednoduchých znacích a malých, ale důležitých detailech.

(redakčně zkráceno)
Hana Galetková

Vojna s Turkem

Inscenace je spojením dvou kramářských písní, které nám zazpívá a předvede mladá loutkoherečka Johana Vaňousová. První píseň se odehrává marionetkami, druhá maňásky. Projev loutkoherky je komunikativní a suverénní, dobře odlišuje jednotlivé postavy, jde přesně po smyslu příběhu, který koření drobnostkami v loutkoherce rovině. První píseň je kompaktním celkem, druhá pak poněkud rozsekanější, což je dáno jak dějem, tak i interpretační obtížností. Porota proto doporučila zkoušet pořadí písní v inscenaci prohodit, aby měl celek vzestupnou tendenci. Přes uvedenou připomínku jde však v každém případě o kvalitní a zajímavou inscenaci.

Alena Exnarová
(redakčně zkráceno)

My se vlka nebojíme

Inscenace je určena dětem ve věku od tří let a postoupila na celostátní přehlídku do Chrudimy z pátého místa. Velmi zručné vedení maňásci, vtipné repliky a rámování pohádek činoherním výstupem dvou loutkářů - to byly hlavní klady inscenace. Představení dobře komunikovalo s dětmi, čehož byly dokladem adekvátní verbální projevy dětí na správných místech i jejich zaujaté sledování příběhu. Slabším místem byly činoherní herecké výstupy, ve kterých by bylo třeba zpřesnit jednání herců. Také přesnější motivace k jednání postav v situacích by vyznění pohádky pomohlo.

Hana Galetková
(redakčně zkráceno)

Hrnečku vař!

Hrnečku vař! je divadlem jedné herečky určeným pro produkci především v mateřských školách. Odpovídá tomu textová úprava i zvolené výrazové prostředky. Pohádka se odehrává maňásky na jednoduchém otočném paravánu. J. Holasová přesně zvládá práci s loutkami a odlišení jednotlivých postav, stejně jako komunikaci s dětským divákem v úvodu, na závěr i během inscenace.

Pokud jde o samotné předvedení příběhu, snaží se o iluzi, kterou narušuje (možná trochu zbytečně) žádostí o spolupráci některého z diváků, aby „bublal“ do sklenice vody při vaření kaše v závěru pohádky. Také se vloudila malá nelogičnost, když v úvodu zlá teta sní brambory a posílá Aničku pro jahody, aby bylo co jíst a Anička pak má najednou s sebou skývu chleba, o níž se před tím nemluví, ale která je pochopitelně potřeba pro další vývoj pohádky. Ale to je snadno napravitelná maličkost.

(redakčně zkráceno)
Alena Exnarová

Johanes dr. Faust

Láska Jiřího Polehni k fenoménu loutkového divadla je hmatatelná nejen množstvím produkováných inscenací za rok, ale také snahou zkoušet různé typy loutek i formy loutkového divadla. Jeho výtvarně citěná dominuje jeho divadelním pracím a dává jim ráz jedinečnosti a nenapodobitelnosti. Tak i v inscenaci Johanes dr. Faust. Výrazná je složka výtvarná a především osobitě výtvarně pojednání marionet, se kterými se hraje. Slabší stránkou je již výše zmíněná dramaturgická práce. Jako by hlavní téma tohoto příběhu o touze člověka po vědění, jeho vnitřní boj při rozhodování spojit se s temnými silami při svém neustálém, neuspokojivém bádání a snaze přijít na kloub smyslu našeho bytí, nebylo pro režiséra podstatným. Příběh plynul bez vnitřní dynamiky. Všechna sdělení byla stejně důležitá, což v konečném důsledku divákovi pozornost oslabovalo. Paralelní příběh netopýří rodinky v domě Faustově je zajímavým oživením této tragédie.

Hana Galetková

Ptačí hlava a srdce

S divadlem jedné herečky v režii Jiřího Polehni se měl divák možnost setkat již minulý rok na Loutkářské Chrudimi. Stejný princip zvolili tvůrci i letos. Jedna herečka a tzv. rodinné divadlo. Tentokrát však hraje s marionetami a téměř neznámou pohádku Boženy Němcové Ptačí hlava a srdce. Velkým kladem inscenace byla velmi výrazná a nápaditá scénografie a malé dřevěné jednoduché marionety z dílny Jiřího Polehni. Herečka dokázala svým výkonem udržet diváka v napětí a věst ho dosti zamotaným příběhem s mnoha odbočkami a slepými uličkami, ve kterých nebylo těžké se ztratit. Důležitější dramaturgická práce s předlohou a následná dramatizace, která by pevněji držela linii příběhu bez nadbytečných nepodstatných a závadějících odboček s jasným vyzněním a poselstvím

pohádky, by inscenaci prospěla. Milé a příjemné představení diváka chytlo a zanechalo v něm silný výtvarný zážitek.

(redakčně zkráceno)
Hana Galetková

Stráž, Plyšový zajíc do lesa nepatří. Kybajváspro

Inscenace Stráž probíhá razantně, působí uceleně. Scény jsou dobře dohrány. Součástí hry jsou dvě kulturní vločky. Škoda jen, že v té masovosti, co by výstižný znak doby, trochu zaniká smutek jednoho malého příběhu vojáka, který pochybuje. Kdyby si ho inscenace více všimla, vyjádřila jeho lidskou bezbrannost, vyznění inscenace by bylo více nadčasové. A ocenění Za vtipné připomenutí doby, to by pak pro ni bylo vlastně málo.

Inscenace Plyšový zajíc do lesa nepatří vzbudila u diváků, vnímajících divadlo nekonvenčně a hodně pocitově, velký zájem.

Každopádně je to hra zvláštní. Jak formou tak obsahem. Nic tu není tak určitě hráno, aby se o tom dalo s určitostí mluvit. Hrají dva herci, oba na úrovni. Jejich herecké vyjádření neživosti a nekontaktnosti / loutkářů/, hrajících dnes a denně dětem, bylo v Hradci vlastně úchvatné, přinejmenším zajímavé. Nenapodobovalo, ale vytvářelo si svou hereckou metaforu. Což není v loutkovém divadle, zas tak obvyklé.

Inscenace Kybajváspro /bajky pro vás/ dostala cenu Za vyjádření pohledu na život.

Což opravdu patří k základní hodnotě této inscenace. A stejně jak nepřímě název říká, že jde o bajky, tak nepřímě je nám sdělována moralita, kterou bajky z Chlumce přinášejí. A o tu mladým hercům jde. I když vše probíhá humorně, protože humor je u nich přirozenou vyjadřovací metodou, na které divadelně vyrostli. Bajky jsou hrány vcelku svižně šitými loutkami, maskami i vlastním tělem, respektive odkrytou spodní částí těla pod paravánem. Škoda jen, že pointy nejsou vždy uspokojivě dohrány a prostředky vždy nepůsobí čistě, místy dokonce až nahodile.

(redakčně zkráceno)
Blanka Šefrnová

KRAJSKÁ PŘEHLÍDKA PRAHA

Dva havrani aneb nebyl to dobrý křesťan

Zcela neznámý soubor, složený výhradně z mladých lidí, nesoucí poněkud zakódovaný název TATE IYUMNI /který údajně v lakotštině vyjadřuje bouři/, byl pro všechny přítomné, včetně odborné poroty, nečekaným a současně neobyčejně milým překvapením. Kolektivně připravená hra, a to jak po stránce dramatické tak i výtvarně, inscenovaná vůlí kolektivu a nazvaná „Dva havrani aneb Nebyl to dobrý křesťan“ je humornou historickou mystifikací putování odvážné trojice rytířů Guinesse, Urqela a Smědného mnicha do centra křížáckých bitev ve Svaté zemi. Je to malá oslava loutkářské hravosti, gejzír akčních špílů, slovních vtípů, dobrého muzicírování.

(redakčně zkráceno)
Jiří Středa

Krvavá svatba

Autor scénáře a režisér představení, Luboš Kafka je povoláním etnograf a to ho také ovlivňuje při výběru témat. Letos si vybral Lorcovu, velmi španělskou tragédii, kterou natolik umně převedl do české (moravské?) vesnice čtyřicátých let (inscenace víc, než cokoli jiného, připomíná film Je třeba zabít Sekala, a soubor tuto inspiraci vůbec nepopírá), že nám žádné Španělsko, Lorca, Gadez, či cokoli v jižně evropského nechybí. Kostýmovaní herci hrají s velkými marionetami-manekýny. Děj, provázen moravskými lidovými písněmi, se posouvá jak loutkovými scénami (velmi stylizovanými), tak jakousi stylizovanou činohrou – a vypráví příběh, který má sílu tragédie a hloubku lidského osudu. Nepřesnosti a nedotaženosti lze z části přičíst na vrub čerstvosti představení (viděli jsme premiéru), ale z větší části činoherní nezkušenosti souboru.

Štěpán Filčík

KRAJSKÁ PŘEHLÍDKA PLZEŇ

Třináctery hodiny

Třináctery hodiny Ivany Faitlové, podle stejnojmenné knížky Jamese Thurbera, jsou jistě zdařilým pokusem uchopit divadelními prostředky tuto kouzelnou a velmi netradiční pohádku.

Autorka a režisérka v jedné osobě se soustředila na vyprávění příběhu. Nesnažila se domýšlet a vymýšlet a možná je to trochu škoda. Přesto je to inscenace imponující, přehledná a zajímavá. Jen pokus o jakési závěrečné poselství se moc nepovedl.

Zásadnějším problémem jsou loutky. Technologicky dobré (jsou to manekýni se skrytým vedením), ale výtvarně ne vždy zdařilé. Postava Saralindy se dá dokonce označit za nehezku, protože vypadá spíš jak Zornova matka než budoucí nevěsta, což je matoucí a rušivé. Oproti tomu např. postava Šmízáka, který má tři živé ruce (jedna ruka jsou vlastně nohy), je vtípná a „chutná“. Dalo by se to také říci tak, že kladné postavy jsou výtvarně přinejmenším problematické a postavy záporné jsou výtvarně jednoznačně kladné.

Dílčí otazník si kladla porota nad kombinací živé a reprodukované hudby.

Ovšem – vzhledem k zkušenosti s tímto souborem se dá předpokládat, že inscenace do Chrudimi ještě „povyroste“ a „zkrásní“, základ je kvalitní a pevný. Takže je na co se těšit.

(redakčně zkráceno)
Štěpán Filčík

Don 't Šajn a Pachýřovo hledání

Soubor Pachýř Pačejoř uvedl inscenace „Don 't Šajn“ od Konstantina Kliše, na motivy textů o Donu Šajnovi, režie Sám Život a „Pachýřovo hledání“, režiované pro změnu Samým Souborem, inspirované povídkou Averroesovo hledání od J.L.Borgese. Ovšem lektori, díky propojovacím textům a některým společným scénografickým prvkům, je považovali za inscenaci jednu a udělili jedno společné čestné uznání.

Don 't Šajn je nápadité zpracování klasického loutkářského textu jako počítačové hry. Úvodní demo je zahráné jednoduchými malými marionetami až ke scéně prvního mordu, kde přechází v počítačovou hru. Vtípné, hledačské a výborně zahráné.

V následujícím Pachýřově hledání je divák vtahován do textu filosofické povídky s poměrně náročným textem, ovšem zároveň odváděn vedlejšími humornými akcemi. Úvodní slova inscenátorů, že bude navázáno vše kromě kontaktu s divákem, se naštěstí nenaplnila a tak nás zdárně provedli labyrintem složitěho textu.

Bohuslav Holý

To je můj dům

Představení souboru SAVO (Dany Jandové) TO JE MŮJ DŮM je komorní příběhem (autoři uvádějí „Milá hra o tom, co nás může potkat“), když pan Cecil Brum nedostatečně respektuje svůj dům a opačně.

Zajímavá dramaturgická úprava umožňuje paralelně rozehrát na jevišti vlastně dva příběhy a obohatit tak původní předlohu.

Je trochu na škodu, že tento dramaturgický počín ne zcela zatím funguje. Nastolený vztah dvou herců – kamarádů, není zcela dostatečně zřetelný, zdůvodněný. Svou časovou i prostorovou dimenzí poněkud „válcuje“ původní příběh a jsou časté

momenty, kdy sledujeme především hrající dvojici dívky a chlapce a loutky/předměty jsou okrajové, ba zbytečné. Na druhé straně je nutné ocenit animaci loutek, pozor však při prostorovém řešení, vytváření mizanscény (např. cestování autobusem, situace se strážníkem...).

Dana Jandová využila již vyrobené původní loutky z inscenace hrané před lety (i z určité piety a osobního připomenutí k již nežijícímu tvůrci) a pokusila se s novým pohledem inscenovat tuto drobníčkovou poetickou předlohu. I přes výše uvedené připomínky jde o pokus zdařilý.

(redakčně zkráceno)
Jiří Pokorný

KRAJSKÁ PŘEHLÍDKA LOUNY

Tři prasátka a vlk

Spojáček Liberec, TŘI PRASÁTKA A VLK. Jako autor je podepsán Spojaček, dle úpravy BOĎI Jaroměř. Spojaček vlastně patří ke klasickým marionetářským souborům, ale stále se pokouší o něco nového a jiného. Letos marionety odložil úplně, upravil si jednoduchými zásahy růžové vnitřky polštářů do podoby prasátek, naskládal je do postele, která se pak stala konstrukcí pro scénografii, na půdě našel jakousi „houfovskou“ celohlavovou masku vlka a sehrál svižné, kreativní představení, které má mnoho much, ale nadějný potenciál. Teď jde o to, zda se souboru podaří překročit „první nahození“ a dotáhnout vše do divadelní definitivy. A je co dotahovat – ve scénografii, v režii, ale i v herectví.

(hodnocení čas. Loutkář)

3x foto Štěpán Filčík

KRAJSKÁ PŘEHLÍDKA STRAKONICE

Ostrov splněných přání

Jedná se o velmi mladý soubor, složený výhradně z dívek (kolem 15 – 17 let) a jejich půvabné režisérky. Na území tradičního divadla, jakým Strakonice bezesporu jsou, přinesly svěží vánek nového přístupu a hledání.

Pro svou prvotinu si zvolily ne právě jednoduchý Ostrov, ale vypořádaly se s ním se ctí. Režisérka s přispěním pana Jelínka provedla velmi dobrou dramaturgickou úpravu, při tom příběh zůstal, má hlavu a patu i optimální délku. Hraje se tyčovými loutkami, vedenými před těly. Bohužel trochu níže, než by bylo optimální pro techniku hlasu a koneckonců i pro vlastní vedení. Loutky jsou výtvarně velmi pěkné a děvčata s nimi šikovně zachází. Příchody na scénu jsou v řádu věci, ale s odchody se moc nemažou. Využívá se zajímavé scénografie a všechny věci na scéně mají smysl. Půvabná je modrá perla a její předávání. Představení bylo velmi působivé a ucelené.

Zapsala Daniela Weissová

KRAJSKÁ PŘEHLÍDKA CHRUDIM

Pohádkové hašteření

Pohádkové hašteření je neobyčejně půvabným a invenčním zpracováním krátkých pohádek autorů J. Kahouna, V. Sutějeva a J. Adly. Herečky s kultivovaným projevem demonstrují jedinečné možnosti loutek v jejich neomezeném tvaru, barevnosti a pohybu. Citlivě komunikují s diváky a neopomenou tu a tam i vtípně oslovit dospělé. Jejich vystoupení je prostoupené zpěvností, jemnou groteskností a sugestivně ovládanými loutkami. Je určeno předškolákům. Porota tomuto představení udělila hlavní cenu za inscenaci a současně nominovala do soutěže LCH. V této nominaci zdůrazňuje invenci moderního zpracování drobných pohádkových příběhů a příkladnou komunikativnost s nejmenšími diváky.

Jiří Středa

KRAJSKÁ PŘEHLÍDKA TŘEBÍČ

Poslechněte iak bejvávalo

Inscenace hry POSLECHNĚTE JAK BEJVÁVALO, kterou porota na Chrudim doporučila, patří do žánru jarmarečního divadla, což je pro tvorbu prostějovského souboru charakteristické. V inscenaci jsou použity velcí dřevění maňásci, vlastní, živě interpretovaná hudba, zajímavé rozdělení vodičů za paravánem a mluvičů na předscéně. Hra je adresována divákům od 12 let. Zajímavost inscenace je ve vzácné vyrovnanosti všech složek – loutkoherecké práce a hudebnosti souboru. Přesto, že jsou herci výraznými individualitami, vytvářejí kompaktní, vzájemně komunikující celek.

Jaroslav Dejl

O líné a lakomém

Děčínský soubor se nechal pro svou inscenaci inspirovat arménskou pohádkou, jejíž námět pak po svém převedl do divadelní podoby. Příběh se odehrává částečně maňásky za paravánem, částečně hereckou akcí před ním („živá“ postava má pak kostým totožný se „svým“ maňáskem), ale je také vyprávěn a zpíván. V hereckém projevu je přesně odlišeno, kdy herec vypráví a kdy představuje postavu. Živě interpretovaná muzika (vlastní tvorba) a vícehlasý zpěv jsou výraznou složkou celé inscenace, posouvají děj kupředu a rytmizují všechno konání. Ale i tato složka, stejně jako složka výtvarná (autorem kolektiv) a loutkoherecká, je kořeněna jemným humorem a řadou potěšujících a úsměvných nápadů. Onen zpočátku jemný humor je postupně umocňován, ale zůstává přitom stále decentní především v erotických podtextech příběhu. Baví se tak skvěle dětský i dospělý divák, neboť radosti ze hry, která z jeviště číší, nelze nepodlehnout.

Alena Exnarová

Pták Žal

Umělou pohádku Vojtěcha Martinka zdramatizovali Pavlína Kordová a Rudolf Krause, kteří ji také realizovali.

Také vystupují sami jako vypravěči nebo pomocné postavy v jednoduchých převlecích živoherců. Ke sdělování příběhu používají i velké vykládací karty. Děj na jevišti je soustředěn na příběh princezny a jemu je vše na jevišti podřízeno.

Cenou devizou této inscenace je její závažné téma, že cesta ke štěstí není vůbec jednoduchá. Je lemována překážkami které je třeba překonávat i za cenu obětí a získané zkušenosti zůstávají trvalým údělem člověka. Jeho kvalita je ve zkušenostech a citech a ne v duchovní prázdnotě. Téma je tu traktováno zajímavým inscenačním pojetím. Je sdělováno kultivovaně a citlivě. Nejen v herecké rovině se vztahem k divákům, ale také poeticky pěknými loutkami.

Inscenace je adresována dětem od 5 let a trvá 40 min.

Zapsal J. Merta

2x foto Ivo Mičkal

Pustý les

Pustý les je marionetová anekdota, groteska, taškařice, ve které pustý les není vůbec pustý. Je zde rušno. Nachází se zde zlý trpaslík který škodí a kouzlí, následně přichází Kašpárek, čert, chasník, dvouhlavý drak, princezna a kačenka Pipi. Na jevišti přicházejí postupně jednotlivé postavy, vzájemně se pronásledují, honička několikrát proběhne před drakem, draka to ruší, vzdává se svého úkolu sníst princeznu a se zamotanými hlavami odchází znuděně z jeviště. Nakonec se přece jen ti čtyři sejdou, chasníka před trpaslíkem chrání Kašpárek, trpaslíka odnese čert. Přichází princezna, která si odvádí chasníka za ženicha. Závěr patří Kašpárkovi. - Zlo bvlo potrestáno.

Humorně pojednaná pohádka má svůj řád, je hrána svěže, v odpovídajícím tempu. V jednotlivých situacích s nadsázkou a v lapidární zkratce, ze které i z jednotlivých gagů hra těží svůj humor. Je ozvláštňena scénografií Jiřího Polehni a výborným hereckým výkonem Jardy Ipsera v roli Kašpárka. Inscenatoři využívají marionetové jeviště k zábavné produkci v současném inscenačním pojetí.

Zapsal: J. Merta

3 + 1 povídka zn. Saki

Inscenace jabloneckého souboru je rozhodně zajímavým a netuctovým pokusem o jevištní ztvárnění Sakiho povídek (Léčba neklidem) a dá se říci, že postihuje do značné míry přesně charakter a humor předlohy – nejpřesnější v prvních dvou povídkách (Haraburdárna a Esmé), zatímco v dalších dvou je ústřední linie inscenace o něco méně zřetelná.

I když Vozichet je loutkářský soubor, tato inscenace jednoznačně loutkovým divadlem není, ale s jeho principy částečně pracuje (žába v první povídce, koně, hyena atd. v druhé); základním výrazovým prostředkem je především stylizované činoherní herectví. Až v povídce závěrečné se pak výborně animované loutky stávají základním výrazovým prostředkem a nositelem příběhu. Kritika společnosti, vrcholící v nejkrutější (jakoby zmenšené) podobě.

I přes uvedené (a rozhodně ne neodstranitelné) problémy a přesto, že nejde o inscenaci jednoznačně loutkovou, jde nesporně o inscenaci mimořádnou.

Alena Exnarová

(většina příspěvků redakčně zkrácena)

Rozhovor s Ivanem Martinkem

hercem, scénáristou, scénografem i režisérem představení „Šalom alejchem – mier s vami“ v jedné osobě.

Před chvílí jsem se dozvěděl, že Vaše inscenace vznikala velmi dlouho...

I.M.: Představení vznikalo šest let. Ale nebyla to soustavná, intenzivní práce. Bylo mi dvacet let, když jsem o tom začal přemýšlet. Zkoušení provázelo dlouhé hledání sebe sama a smyslu života vůbec, deprese a pochybnosti. Na půl roku jsem to třeba úplně odložil, znovu jsem se k tomu vrátil, nakonec to dospělo do takového stadia, až jsem si řekl, že to musím dokončit.

Jak dlouho už to představení hrajete?

I.M.: Pět let. Měli jsme ale několik pauz - jedna byla delší než rok - takže máme za sebou jen asi třicet repríz, což není mnoho.

Příběh chudého židovského mlékaře Tojvieho je vlastně obrazem osudů celého židovského národa. V čem je pro vás svět židovské kultury inspirativní?

I.M.: Každý mladý člověk hledá. Buďto se vydá cestou neprobádanou nebo se přimkne k něčemu, co je prověřené tisíciletími. Staré židovské knihy v sobě obsahují zkušenostmi prověřené odpovědi na všechny každodenní otázky. To znamená, že se člověk chová podle jistých předem určených pravidel a to mu dává svobodu. Treba právě v tom je pro mě židovská kultura velmi inspirativní.

V představení je silně přítomno téma antisemitismu. Je na Slovensku toto téma aktuální?

I.M.: Ve společnosti asi bude vždy alespoň smítko antisemitismu přítomné, ale nemám pocit, že by toto téma bylo v poslední době na Slovensku významné. Velmi zvláštní situaci jsem ale zažil před čtyřmi lety v polské Lodži. Když jsem zpíval tu ústřední šabesovou melodii „šalom alejchem...“, tak se ke mně najednou tichými, tlumenými hlasy přidala snad třetina diváků a dozpívala tu píseň až do konce se mnou. Úplně mě to zarazilo a běhal mi mráz po zádech. Bylo to velmi působivé. Po představení jsem se dozvěděl, že v té době prožívali v Polsku vlnu antisemitismu, takže mě představení tehdy udeřilo na citlivou strunu. Židé se v mnohém odlišují a když je někdo jiný, tak to vždy provokuje. Doufám ale, že vyhraje zdravý rozum.

V programu jsem se dozvěděl, že jste se před časem vydal na dráhu nezávislého umělce, jak se u nás říká „na volnou nohu“. Jak se žije na Slovensku „na volné noze“?

I.M.(smích): Co vám mám na to říct... Teď se mi, díkybohu, docela daří. Pomohl mi v tom jeden televizní pořad, který teď dělám, ale odvedlo mě to zase od loutkářství. Naštěstí můžu říct, že dělám jen to, co mě baví.

Sledujete slovenské amatérské divadlo?

I.M. V poslední době bohužel ne. Ale vždycky mě amatérské divadlo velmi bavilo. Vznikají v něm představení třeba nedotažená, ale zase nesvázané termíny, ani povinnou návštěvností. Amatéri si můžou dovolit hledat, experimentovat, provokovat, a proto jsou jejich představení tak inspirativní. Vždycky jsem taky rád navštěvoval festivaly a přehlídky amatérského loutkového divadla, bohužel ani na to není v posledních čtyřech letech čas.

Děkuji za rozhovor a přeji šťastnou cestu.

Tomáš Komárek

ROZHOVORY

Na tomto místě se budete pravidelně setkávat s rozhovory s lidmi, kteří většinou na letošní Chrudim nemohli přijet a ani na některý z posledních ročníků. Jedná se však o lidi, které jsme si chtěli vlastně touto cestou s sebou přivést - a podělit se o jejich milou společnost s vámi, čtenáři. Věříme, že s naším výběrem budete spokojeni. Všichni se také ve svých odpovědích snažili, abyste nemuseli litovat. Tož, prosím, rače posoudit sami, zdali se jim to povedlo.

Na začátek rozhovoru, aby si každý mohl zařadit zpovídanou osobnost alespoň někam, uvedu pár životopisných dat. Pro tento a pár dalších rozhovorů čerpám údaje z knihy Kdo je kdo. To uvádím proto, abyste mi jednak věřili a také abyste viděli, že jsem nezpovídal žádná ořezávátka.

Rozhovor s dramaturgem prof. Miloslavem Klímou

M. Klíma, ročník 1941, 63-66 Divadlo pohraniční stráže v Chebu, 71-80 Západočeské divadlo Cheb, 83-86 hradecký Drak, 91 - pedagog a po jedno funkční období také děkan DAMU

Je to trochu pohádková okolnost a proto ji tu uvádím: pro rozhovor za prof. Klímou se chodí do věže, ale lokalitu, ačkoli možná ji není těžké dohodnout, mi, myslím, není dáno prozradit. Tak si můžete svobodně představit, že je to za devatero horami...

Pane profesore, první otázka. Sledujete ještě amatéry?

Klíma: Ne. Toho času ne.

Mě teď napadlo, že lidé, kteří sem přicházejí k přijímačkám na DAMU, často s sebou přinášejí nějaké nivó (pozn. čti nvyó; společenská, kulturní ap. úroveň; my dramaturgové se takhle mezi sebou bavíme), nebo to, jakým stylem oni hrají v nějakém souboru. Vy je vlastně sledujete v okamžiku toho přestupu do toho profesionálního.

Klíma: Potud ano. Já jsem dokonce jeden čas záměrně jezdil do Hronova a jistým způsobem jsem si tam skoro jakoby vytypovával lidi, které jsem ponoukal, aby se přihlásili. Teď se spíš z časového důvodu stalo, že systematicky nic nevidím, jenom náhodně.

A pamatoval jste si někdy někoho, že ho znáte třeba z Hronova, když jste ho potkal tady?

Klíma: Pamatoval.

Takže mu to pomohlo.

Klíma: To ne, těžko. Mě pomohlo, že jsem viděl víc; měl jsem víc informací.

Teď bych se chtěl zeptat, proč jste na své dráze, která měla víc možností, dělal zrovna loutkové divadlo, taky.

Klíma: To vzniklo cestou, kterou mám nejradši, to jest cestou přirozenou. Když jsem byl ještě tady na škole, byla móda, že vždycky jeden student byl členem přijímací komise na některé katedře. Honza Dvořák, který byl později ředitelem DRÁKU a napsal třeba knížku o Mátovi Kopeckém, mě pozval k nim do komise. To byla zrovna doba, kdy přijímal Mirka Wildmana a docela dobrou partu. Od těch dob jsem byl s loutkáři pohromadě. Navíc můj přítel, který mě přitáhl k divadlu vůbec, byl

loutkář, Jirka Švec z Naivního divadla. Měl jsem mezi nimi plno přátel. Jistým způsobem jsem to loutkové divadlo - Liberecké, Drak, Alfu a tenkrát i Kladenské - dobře znal. Pak se stalo, že jsme šli z Chebu celá parta do Hradce, s Grossmanem, Krobotem, výtvarníkem Hessem a s některými herci. Šli jsme tam už s tím, že budeme zakládat studio Beseda, a už s Kroftou, Matáskem, Vyšohlídem a celou Drakáckou partou. Takže to propojení od začátku naší existence v Hradci bylo propojení s Drakem. Hned v osmdesátém druhém jsem pro ně napsal pohádku Kalo Mitraš. A Jan Grossman?, on byl náš rádce, starší přítel, zkrátka někdo, na koho jsme se ve vztahu k Besedě neustále obraceli. V momentě, kdy odešel do Libně a bylo jasné, že v činohře mně pšenka dál nepokvete (pozn: v Divadle Vítězného Února, dnes Klicperovo divadlo), tak mě kluci hodili lano do Draku. Já jsem si říkal, ježišmarjá, já jsem loutkové divadlo nikdy nestudoval. Oni říkali: to my právě nepotřebujeme, nechceme, my chceme, aby to někdo bral jako normální divadlo. Akorát že má ještě další výrazové prostředky. Což se mi moc líbilo, nepopírám.

Taky Grossman - to si pamatuju ze studia - chtěl angažovat loutky, když měl nějaký stesk z nedokonalosti divadla.

Klíma: Ano. Přípravoval se velký projekt do Besedy, který jsme nikdy nedokončili, Katynka z Heilbronu (Heinrich von Kleist). Byl vymyšlen tak, že by byl rozdělen na činoherní a loutkové party. Ty loutkové by režíroval Grossman a činoherní Krofta. Jak jsou tam ohně a Katynka projde do hořícího hradu, to měly být loutky. Následně propojení by bylo velice přirozené. Tím chci říct, že se mi nikdy nepřihodila - možná ke škodě věci, to já neumím zodpovědně říct - věc, že bych byl esteticky nadšen tím, když se loutka chová, jako by to byl živý člověk. To mě nezajímá. Mě zajímá, když loutka udělá něco, co by činoherní herec nikdy v životě nemohl udělat. Tam někde začíná to, co mě zajímá a to jsme s lidmi z DRÁKu vlastně soustavně zkoumali.

Je pravda, co jste kdysi říkal, že Krofta nedočítal hry? - Že mu stačilo vaše doporučení a začátek, kterej vypadal slušně a moh to začít zkoušet...

Klíma: Ano, ale pak se to došlo. Z Písně života se udělaly první dvě dějství a hotovo. To je původně Jevgenij Švarc - Drak, pohádka, která měla tři dějství a my jsme ji skončili - ale vědomě - na konci druhého dějství. Samozřejmě, že jsme to nedočítali. Měli jsme takový zvyk, Matásek, Krofta a já, někdy Vyšohlíd u toho byl, že jsme si četli texty a mluvili jsme o nich. Ta příprava byla dlouhá, než jsme začali fyzicky zkoušet. Tak půl roku jsme se okolo toho scházívávali a různě jsme to obraceli zleva doprava. Příprava byla příjemná, oni měli hodně trpělivosti a navíc provoz v Draku uměl reagovat na potřeby té které inscenace. A tak je to tam asi dodneška, zaplatpánbůh.

Vzhledem k té symboličnosti loutek se tu nabízí otázka: loutkové divadlo před a po roce 90. Neboť loutky jsou sami o sobě symbolem a ty symboly se tam před rokem 90 rády do divadla vůbec schovávaly, tak jestli neměly ještě o to větší tendenci se schovávat do toho loutkového; různé narážky, které tak nebyly myšleny, ale byly tak vnímány.

Klíma: Ony se měly tendenci schovávat všude tam, kde ti lidé netoužili být superloajální. Na divadlo spadla tenkrát ještě další funkce, kromě funkce estetické. To jest vlastně funkce řečneme tro-

chu novinářská, trochu politická, trošku etická. Čili divadlo suplovalo plno dalších věcí, což bylo pro nás divadelníky příjemné, protože jsme byli velice kontaktní s diváky. Ti byli celí šťastní, že odkryli ten utajený kód, který tam od nás byl zamlžený.

Ten apel.

Klíma: Najednou to bylo velice živé. Který divadelník nemá rád, když má ohlas? Každý to má rád. Vtip byl v tom, že loutkové divadlo bylo méně sledováno. Méně bylo pod drobnohledem. Přece jenom ti úředníci a stranici si říkali: to je jen pro děti a tak to nebrali tak úplně vážně. Samozřejmě byl velký malér, když najednou něco odhalili. Právě s inscenací Píseň života, měli chudáci velké starosti. Protože ona byla dělaná podle starého triku: k výročí osvobození. Nejdřív to přijali, pak zase jiní soudruzi začali mít připomínky. Jenomže ta inscenace stačila mezitím projet kus světa, kde byla oceněna, takže byli v blbě situaci.

Pak se i natočila.

Klíma: Jistě.

Ale byl velký rozdíl mezi obdobím do roku 86 a mezi tím zbytkem do roku 89, tam to hodně natálo.

Klíma: To ano. Byla perestrojka. Ale ještě že skončila. Víte, co by z toho bylo za blbost?

Jak si myslíte, že se bude vyvíjet loutkové divadlo?

Klíma: A, futurologie. Mě loutkové a hledající divadlo baví. Když se dívám na studenty a vidím, jak třeba dělají Skutří (režisérská dvojice Martin Kukučka a Lukáš Trpišovský), nebo co umí Alžběta Tichoňová... teda co neumí, ale co zřetelně bude umět, nebo si tak říkám, co ten Jirka Havelka dokáže... Jak oni za samozřejmě považují, že vezmou nějakou věc, třeba saxofon. Chvilí s ním hraji jako se saxofonem, najednou je to dáma. Najednou je to partner, hádka, milování... To automatické přefunkčování věcí, které má nevyčerpatelnou zásobou metamorfóz, proměn. Já bych někdy řek, že to ovlivnilo i ostatní divadlo v tom smyslu, že dneska i na klasické činohře je normální, když nějaký předmět někdo zikonizuje; pak už je to totem, kolem něhož všichni skáču, a pořád je to stejný saxofon. To je, řek bych, svébytnost živého kumštu, který se dělá teď a tady. Něco jiného je film. U divadla, které hraje na ten trik, že teď tady vzniklo před našima

očíma, to vše má jednu výhodu, že diváky neustále něčím překvapuje. To, s čím si dělal starosti Brecht, aby diváky vytrhl z letargie tím jeho zcizovacím efektem, tak tady se to najednou děje jakoby přirozeně a vyplývá to z povahy věci. Tak si myslím, že loutkové divadlo bude mít na jednu stranu reminiscenční tendence takového rodinného divadla, čímž nemyslím, že se bude hrát doma. Spíš to, co dělá Tomáš Dvořák z Plzně. Je to echt loutkářské, ale ne jako to sokolské loutkářství z první poloviny minulého století. Nýbrž že to bude o kus dál. To bude jedna linka. Druhá linka, si myslím, bude hodně fantazijní. Bude do sebe vstřebávat multimediální prostředky. Tady je někde zakopaná hřivna. To, co geniálně objevil Radok... tedy oba bratři Radokové v Laterně magie, škoda, že v tom zamrzla... Já mám pocit, že kdyby se tady Radok teď objevil, tak je všechny vyžene klackem. Ono to musí mít interakční charakter, to nemůže být jen technika, jako že postava vyjde z obrazu na jeviště a dost. To už všichni víme, že vyjde z obrazu, tím se neomráčím. Ale ono to musí udělat něco se situací. Ono to musí mít dramatickou akčnost. A to si myslím, že loutkové divadlo ve své podstatě umí. A když to vezmou do ruky mladší, pro něž je ta technika samozřejmostí, tak si myslím, že bude zajímavá cesta. A třetí: Mám podezření, že loutkové divadlo má hřivnu v takovém tom poetickém vidění světa. Toho času se moc nenosí. V pořádku, svět je nyní věcnější. Přitom poetický aspekt nebo pohled uděláte přes hmotu nebo člověka s hmotou nebo člověka, který se váže k něčemu. S tím si můžu dovolit najednou víc. Tyhle tři cesty se neopovažují tvrdit, že tak budou, ale mohou být. Jedno vím bezpečně, bude čtvrtá.

Váš nejsilnější divadelně - ale loutkový zážitek.

Klíma: Cirkus unikum, kdysi dávno v Draku. Zlatovláška, tamtéž. Černošský pánbůh a pání Izraelité, Okasen a Nikoleta v Liberci. V Budapešti Zázrak svatého Mikuláše, s velkýma loutkama, moc krásné představení.

A jakou svoji éru považujete za nejsilnější nebo pro vás nejlepší.

Klíma: Pro mě nejlepší byly dvě éry. Všechno, co se týkalo Grossmana. A druhá vše, co se týká nadále Krofity.

Děkuji za rozhovor.

Petr Vydra

PROGRAM NA ZÍTRA SOBOTA 2. ČERVENCE

Divadlo Karla Pippicha

velký sál

15:00 18:00

POSLECHNĚTE, JAK BEJVÁVALO,
Starost, Prostějov

malá scéna

11:00, 14:00, 16:00

STRÁŽ

Dospělá embrya, Hradec Králové
POHÁDKOVÉ HAŠTERĚNÍ
Bublantina, Ratibof

MED

11:00, 14:00, 16:00

MY SE VLKA NEBOJÍME, HAD
Hradec Králové
PTAČÍ HLAVA A SRDCE
MIŠaS,Hradec Králové

Stan

22:00

Koncert skupiny DJ Mateřídouška

Husovka

10:00, 13:00, 15:00

HANDIWORK

Teatro Lejo, Holandsko
(doplňkový program)

Doplňkový program

Náměstí Josefa Ressela

19:00

Koncert skupiny Žlutý pes a Ondřej Hejma

Rajský dvůr

22:00

MARBUEL A KRATINOHA
Naivní divadlo Liberec

Muzeum, sál SŮVA

22:00

Křeslo pro hosta: Jan Novák

Muzeum loutkářských kultur

23:30

Noční prohlídka muzea

Anketa

Přestože jsme se hrdě nazvali Vahadlo a domnívali jsme se, že to ve vás něco vzbudí, v předvečer našeho prvního vydání jsme zapochybovali o tom, co to bude. A tak jsme za vámi vyrazili s diktafonem a ptali se, co vám slovo vahadlo vlastně říká. Zde je výsledek:

Co to je vahadlo?

- Váha. Tomáš 10 let
- Člověk, který váhá. Lukáš 10 let
- Váhavě, něco pro vyrovnávání rovnováhy v něčem. Tomáš 14 let
- Je to něco z nějakého náboženství, ze Sudánu nebo někde. Míša 11 let
- Něco, co rozhoduje o tom, jestli se to překlopí na jednu nebo na druhou stranu. Martin 30 let
- To bude něco od marionet, nahoře. Pěťa 13 let
- Když někdo váhá. Šimon 10 let
- Chlap, kterej dělal celej život na váze a pak šel do důchodu, tak to je vahadlo. Míra 31 let
- Rameno na váze, ne? Nebo ne, vahadlo je to, s čím se zvedala voda. Martin 18 let
- Něco na vážení. Pavlína 17 let
- Vahadlo - žihadlo. Tereza 18 let
- Vahadlo, vahadlo, vahadlo, když někdo váhá nebo plavadlo. Jana 16 let

Samozřejmě jsme se s touto otázkou obrátili také na našeho milovaného vůdce šéfredaktora Komárka. Zaslavil tomu úvahu, která tvoří zároveň úvodník celého čísla.

redaktoři

DNEŠNÍ PROGRAM

PÁTEK 1. ČERVENCE

Divadlo Karla Pippicha

velký sál

15:00, 18:00

PTÁK ŽAL, Kordula, Liberec

malá scéna

11:00, 14:00, 16:00

OSTROV SPLNĚNÝCH PŘÁNÍ

Krajánek, Ledenice

HRNEČKU VAŘ

Jarka Holasová, Václavice

MED

11:00, 14:00, 16:00

TO JE MŮJ DŮM, SaVo, Plzeň

KYBAJVÁSPRO, Tak co?!

Chlumeck nad Cidlinou

Stan

13:00

ŠOKUJÍCÍ OBJEVY SOUBORU UZEL

Uzel, Chlumeck nad Cidlinou

(otevřený program)

22:00

CIRKUS, DNO, Hradec Králové

Husovka

10:00

OTESÁNEK, Kvelb,

České Budějovice (doplňkový program)

19:00

ROMEO A JULIE

ANPU, Praha (doplňkový program)

22:00

(H)ŘÍČKY, RÁMUS, Plzeň

COMMENT WANG-FO FUT SAUVE

Isabelle Durand, Francie

Doplňkový program

u Divadla K. Pippicha

20.00

WORKSHOP na výrobu lampiónů

PRŮVOD od Divadla K. Pippicha

na Resselovo náměstí

schody Divadla K. Pippicha

20.30

OSVOBOZENÍ PRINCEZNY

Divadlo Koráb

schody Muzea

21.00

ŠÍPKOVÁ RŮŽENKA

Divadlo Matky Vackové

schody Kostela Nanebevzetí Pann Marie

21:30

KTERAK MADLA GASPARA

ZACHRÁNILA, Divadlo Mrak

Resselovo náměstí

21:45

SLAVNOSTNÍ ZAHÁJENÍ

54. LOUTKÁŘSKÉ CHRUDIMI

22:00

DOMOVNÍ REQUIEM

divadlo Líšeň, Brno

NA VÁHADLE - KOUTEK LUŠTITELŮ

1	2	3	4	5	6	7	8
K	K	K	K	K	K	K	K
N	N	N	N	N	N	N	N

Na tomto místě bych mohl pokáždě vyvolávat: „Luštěnky, křížovky, postupové doplňovačky! Postupujte jednotlivě. Netlačte se, na každého se dostane!“ jako nějaký kolportér přímo v listě, který se snaží upoutat právě jen na tu svoji rubriku. Já myslím, že vás ale upoutá i příslib cen, které jsou věcné, což znamená objektivní, nestranné, emocím nepodléhající. Budou to – za 1. místo mobilní telefon, za 2. místo pohledné tričko a za 3. místo IQ testy. Těchto pět dní budete luštit. Vyluštíte tajenky a získáte 5 položek, které spolu povětšinou těsně souvisí. Mezi nimi vás ale bude bít do očí jedna věc, která s těmi ostatními souvisí buď velice volně anebo spíš vůbec ne. Tedy jestliže souvisí, tak by jste to museli hodně vokecat. Tajenky nám vypíšete v závěru soutěže na papír. Tu věc, která se vymyká, pak označte zvlášť. Papír s výsledky nám doneste buď přímo do redakce, až budete mít všech pět pohromadě (tedy tajenek a s jednou označenou). Ze správných odpovědí pak vylosujeme výherce. Slosování proběhne za pět dní okolo osmnácté hodiny. To proto, abychom stihli publikovat jména výherců v posledním čísle Váhada. Takže nezapomeňte a luštěte, luštěte.

PV

POSTUPOVÁ DOPLŇOVAČKA

první výraz končí v TAJENCE a druhý v ní začíná

- 1/ ubytovna studentů; tři bez dvou
- 2/ slavnostní lidové obleky; český sběratel lidové slovesnosti
- 3/ skládaný výtvarný objekt; domácí plášť (nebo také vysoký uherský úředník)
- 4/ prvky podpůrné konstrukce těla; norský dramatik
- 5/ pohyblivé spojení kostí; kulatý létající stroj
- 6/ úložný prostor nákladního auta; živočich s nedostatkem pigmentu (a červenýma očima)
- 7/ velká loď; nižší šlechtic
- 8/ brejlavec; zahradní domek

Pomůcka: IBSEN, ALBÍN

Já včera do Chrudimi přijel jsem. Mnoho věcí spatřily oči mé. Mladí jediové do semináře vstoupit chtějí. Já zdravím je. Ivan Martinka sílu ovládá. Loutky on jistě vede jako já světelný meč. Jen na světlé straně síly musí setrvat on. Karel Šefr na a Luděk Richter připili v družnosti spolu. Síla vás prováže.

Mistr Yoda

Aktuálně

Včera večer jsme poslali do terénu své pátrače a slídiče, aby vypátrali, kde se skrývá paní Zdena Vašíčková, dobrá duše souboru Rámus Plzeň. Chtěli jsme se poptat na změnu představení jejího souboru. Zdena Vašíčková však naše pátrání podle všeho prospala a tak vám dnes podáme pouze stručnou informaci. Soubor Rámus místo ohlášené inscenace „Guliver“ uvede představení „(H)říčky“. Neboť se jedná o jiné představení, než které bylo na LCh přijato, nebude v soutěžní sekci. Dneska se také pokusíme udělat s paní Vašíčkovou rozhovor dříve, než nám usne.

A při té příležitosti naši pátrači a slídiči vyslídili, že hospoda Kačenka (v Muzeu loutkářských kultur) je otevřena. A to od odpoledne až do rána. Je to vhodné místo pro setkání všech loutkářů, kromě členů redakce.

dš, pv

Váhadlo 54. Loutkářské Chrudimi

Redakce:

Tomáš Komárek, Dominika Špalková, Petr Vydra

Foto: Michal Drtina

Uzávěrka: 1. 7. 2005 v 1:50

Vychází: 1. 7. 2005 ve 12:00

